

Εἰς τῆς νάρκης ἐκοιμάτο τὴν πιλοέσσαν σαγήνην
πάν τὸ ζῶν, οὐδέ τις φύλλον ἐφωρᾶτο ταραχῆ,
μόνη δὲ ὁ διαβάτης μικροῦ βύκακος τὴν δύνην
μεταξὺ τῶν ὀλεάνδρων ἠκροῶτο νὰ ἤχη.

Εἰς τοῦ βρέματος τὰς ὄχλας ἔκειτο ὁ ἐλαίων σου,
ἐπὶ λόφου πρινοφύτου ἀπὸ πύκνης σκοπιᾶ,
σιμαροδόχους δὲ ἔκειθεν ἔβαλλεν ὁ ἀμπελῶν σου,
κ' ἐκατέρωθεν τοῦ βείθρου καλαμώνων στρατιᾶ.

Ἐπὶ τῶν πρανῶν τοῦ λόφου δένδρα σύμφυτα ὑφῶντο,
μεταξὺ αὐτῶν ἡ δάφνη καὶ ἡ λεύκη ἡ ἱερὰ,
καὶ ἀδελφικῶς τοὺς κλάδους πλέκοντα συνεφιλοῦντο,
ἐκελάρουσε δὲ κρήνη ὑποκάτω δροσερᾶ.

Τῆς Μητρὸς τῆς παναρχάντου ἐκκλησιῶδιον κρυμμένον
ἀνεγείρετο μονῆρες εἰς τὰ βάθη τῆς σκηνῆς,
ἀκοιμήτου φωτός λύχνον ἐντός ἔχον ἡρτημένον
ἀντικρυς εἰς τὴν εἰκόνα τῆς Παρθένου τῆς ἁγνῆς.

Εἰς τὸ ἄλσος τοῦτο μόνη, ὅταν ἔγεμες πικρίας,
ἀποσύρετο κρατοῦσα βίβλον μας τὴν ἱερὰν
καὶ γουκιλιτῶς σκυμμένη ἔμπροσθεν τῆς Παναγίας
πρὸς τὸν οὐρανὸν ἀνύψους ἱκεσίαν φλογερὰν,

Κ' ἤστραπτε τὸ πρόσωπόν σου ἀπὸ χάριν ἐξαισίαν,
ὡς εὐώδης ἀμβροσία τὸ ἐβράντιζεν ἰδρώς,
ἐνῶ εἰς φαιδρὰν γαλήνην τῶν παθῶν τὴν τρικυμίαν
μετεσκευάζεν ὁ πλάστης, ὁ τῶν πάντων ἱατρός.

Εἰς τοῦ ἱεροῦ τεμένους τὴν ἀφώτιστον γωνίαν
ὦ ! ποσάκις δὲν ἐκρύβην περιμένον νὰ φωνῆς,
καὶ μὲ ἀρῆρτον ἀγάπην πλήρη ἔχων τὴν καρδίαν,
ὦ ! ποσάκις ὄπισθέν σου δὲν ἐδάκρυσα πρηγῆς !

Ἦθελον νὰ σοῦ λαλήσω· πλὴν ἡ ὄψις τῶν ἁγίων
μοῦ ἐξήρκανε τὴν γλώσσαν, καὶ τὸ ἔδαφος τῆς γῆς
μοὶ ἐφάνητο σαλευθῆναι, ἀπὸ δὲ τῶν υπογείων
ἀδιάρρηκτος μ' ἐκράει καὶ ἀόρατος παγίς . . .

Ἄνωθ' οὕτω καὶ μὲ σέβας τῆς εἰκόν' ἀσπαζομένη
τῆς ἀμώμου Θεοτόκου ἀπεσύρετο γοργῆ,
σὲ ἐπέβλεπεν ἐκείνη ἄνωθεν ἀγαλλομένη,
καὶ τὸ ἱερὸν τῆς βλέμμα ἐξωπύρου ἡ στοργῆ.

Εἰς τῆς προσευχῆς τὸν τόπον, ὃν ἀφῆκας, ἐβρίπτομην
βέβηλος ! τὰ δάκρμά μου συνεχέοντο ἐκεῖ
μὲ τοὺς θεοὺς μαργαρίτας τῶν ὀμμάτων σου κ' εὐχόμεν
νὰ ἐσβύνετο τὸ πάθος, ποῦ ἐντός μου κοιταί.

Παναγία μου ! στὸν πόνον τῆς ψυχῆς μου κωφὴ ἦσα.
τῶν δακρῶν μου τὰ βέθηρα δὲν σ' ἐμαλάξαν ποτέ !

Ἄγ ! παραφρονεῖ ὁ νους μου· μὴν, ἀγνή, μὴν ἐλυπεῖσαι ;
σὺ γυνῶνί μοι, δὲν θὰ λείψουν ἀπὸ σοῦ οἱ λατρευταί.

Εἰς τὸ θεῖον πρόσωπόν Σου τὴν γλυκεῖαν τῆς ἰδέαν
ἐφαντάζετο πῶς βλέπει ὁ θολός μου ὀφθαλμός
καὶ ὁ ἄφρων περιθάλλων τὴν ἀπάτην τὴν ὠραίαν
νὰ ἐκφεύγῃ ἔμπροσθέν σου ἄφινον ὁ στεναγμός.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

* Ἐρμίνιος ὁ Γριμάλδης ὑπέτηρξεν ὡς μαρτυρεῖ
ὁ Βοκκάκιος πλουσιώτατος ἀλλὰ λιάν φιλόργυρος
καὶ ὡς ἐκ τούτου ἀκοινώνητος, ἔθεν μεταβάς εἰς
Ἰαννουᾶν, πατρίδα τοῦ Γριμάλδου, Γουλλιέλμος ὁ
Βορσιέρης, ἀνὴρ εὐγενῆς καὶ σφόδρα περιποητικὸς
ὑπῆγε πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ Γριμάλδου, ὅστις τὸν
ὠδήγησε νὰ παρατηρήσῃ τὴν νεόδμητον καὶ λαμ-
πρὰν αὐτοῦ οἰκίαν, καὶ συγχρόνως τὸν παρεκάλεσε
νὰ τὸν εἴπῃ ἂν νομιζῆν πρέπον νὰ προστεθῇ τι κο-
σμημα εἰς τὰς ἡδὴ ὑπαρχούσας ζωγραφίας· ὁ δὲ
Βορσιέρης ὅστις ἐγνώριζε τὸ βάρβαρον τοῦ ἥθους
τοῦ Γριμάλδου, —Ναί, τῷ εἶπε, νομιζῶ ὅτι ἐλλεί-
πει τὸ συμβολικὸν ἀπεικόνισμα τῆς μεγαλωρίας
καὶ εὐπροσηγορίας. — Συγκινηθεὶς τότε ἐκ τῶν λό-
γων τούτων ὁ Γριμάλδης, ὅστις κατενόησε τὴν ἐν-
νοίαν, — Ἐγχεῖς δίκαιον, τῷ εἶπε, καὶ ἔσο βέβαιος
ὅτι εἰς τὸ ἐξῆς αἱ δύο αὐταὶ ἀρεταὶ θὰ ὑπάρχουν
ἐν τῇ οἰκίᾳ μου οὐ μόνον κατ' εἰκόνα ἀλλὰ καὶ
πράγματι. — Καὶ τῷ ἔκτοτε πλέον ἔγεινε καὶ
μεγαλόδωρος καὶ περιποητικὸς.

* Ἐνῶ ὁ Σουλτάνος Σολιμάνος ἐκάθητο μὲ
τῶν ἡμερῶν παρὰ τὸ παράθυρον τῶν ἀνακτόρων
τοῦ κρατῶν σπουδαῖόν τι ἐγγράφον, ἔφυγε τοῦτο
τῶν χειρῶν αὐτοῦ καὶ φερόμενον ὑπὸ τοῦ ἀνέμου
ἔπεσεν ὀλίγον μακρὰν ἐν τῷ παρακειμένῳ κήπῳ·
διὸ ἔδραμον πλείστοι τῶν θαλαμηπόλων ἵνα λά-
θωσι καὶ κομίσωσι τὸ πεσόν ἐγγράφον ἀμιλλώ-
μενοι τίς πρῶτος νὰ φθάσῃ αὐτὸ, ὁ δὲ διαγγελεύς
αὐτοῦ Μεχμέτης θέλων νὰ προφθάσῃ τὸ ἐγγράφον
πρὶν ἢ προλάβουν ἄλλοι, ἐπήδησεν ἐξ ἐνός παρα-
θύρου καὶ οὕτως ἐπρόλαβε παντας. Ἡ πράξις αὐ-
τῆ τοσοῦτον εὐηρέστησε τῷ Σουλτάνῳ, ὥστε ἀνη-
γόρευσε αὐτὸν Βαζύσην καὶ ἐπὶ πολλὰ ἔτη διε-
τήρησεν αὐτὸν ἐν τῇ θέσει ταύτῃ.

* Ὁ διάσημος ναύαρχος τῆς Ὀλλανδίας Βἰν
Τρόμπιος προσκλήθη ποτὲ εἰς μονομαχίαν ὑπὸ
ἀξιωματικοῦ τινος γάλλου. Ὁ ναύαρχος δυστυχῶς
ἦτο προβεβηκὸς τῇ ἡλικίᾳ, πολὺσαρκος καὶ δυσ-
κίνητος, ὁ δὲ ἀξιωματικὸς ἀπεναντίας νέος καὶ
εὐλύγιστος. Εἶδε λοιπὸν ὁ ναύαρχος ὅτι δὲν ἠδί-
νατο ν' ἀντιπαραταχθῇ πρὸς αὐτὸν εἰς τὴν διὰ
τοῦ ξίφους μονομαχίαν, ἀλλ' ἡ φιλοτιμία δὲν τῷ ἐ-
πέτρπε ν' ἀποποιηθῇ· λοιπὸν τῷ εἶπε — φίλε μου !
ἐπειδὴ δὲν εἶμεθα ἰσοδύναμοι εἰς ξιφασκίαν, ἐλθέ
αὐριον, ἂν θέλῃς, εἰς τὴν οἰκίαν μου καὶ ἐκεῖ εὐ-
ρίσκομεν ἰσόπαλον ἀμφοτέροις ὅπλον. — Μεταβάς
λοιπὸν τὴν ἐπαύριον ὁ γάλλος εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ
Ὀλλανδοῦ εὗρεν αὐτὸν καθήμενον ἐπὶ πύθου πλή-
ρους πυρίτιδος καὶ κρατοῦντα δαυλὸν ἀναμμένον·
— Ἰδοὺ τόπος καὶ διὰ σέ, εἶπε τότε ὁ ναύαρχος τῷ
ἀξιωματικῷ, ἂν θέλῃς κάθησον, λάβε τὸν ἀναμ-
μένον δαυλὸν καὶ σὺ αὐτὸς ἐπίθεσον τὸ πῦρ εἰς
τὴν πυρίτιδα, καὶ οὕτω θέλομεν ἰδεῖ τίς ἐξ ἡμῶν
θέλει ἀνθέξει μετὰ πλείονος γενναιότητος. — ἀλλὰ

μὴ δεχθέντος τοῦ γάλλου ἐφιλιώθησαν καὶ συνεβιάσθησαν.

* Κατὰ τὸ ἔτος 1811 Ἕλλημενισθεὶς ὁ Ἄγγλος πλοίαρχος Βεαυφόρτος εἰς Ἀλικαρνασσὸν ἐξήτησε νὰ ἐπισκεφθῆ τὰ σωζόμενα κατ' ἐκείνην τὴν πόλιν ἀρχαῖα εἰρεῖπια, ὃ δὲ διοικητὴς τῆς πόλεως Χαλῆλ-Βένες, πρὸς δὲν ἀπετάθη μὴ θέλων νὰ τῷ ἐπιτρέψῃ τοῦτο, τῷ διηγήθη τὸ ἐξῆς συμβάν. «Πρὸ τινῶν ἐτῶν, εἶπεν, ἐλθὼν εἰς τὴν πόλιν ταύτην γάλλος τις πλοίαρχος καὶ ἐπιθυμῶν νὰ ἐπισκεφθῆ τὰ περὶ ὧν ὁ λόγος εἰρεῖπια ἔγραψεν εἰς Κωνσταντινούπολιν, καὶ διὰ τῆς ἀρμοδίου πρεσβείας ἔλαβεν αὐτοκρατορικὸν φερμάνιον, δι' οὗ ἐπετρέπετο αὐτῷ ὅπως εἰσέλθῃ εἰς τὸ φρουρίον ὅπου ὑπάρχουν τὰ εἰρεῖπια ὅθεν ἀναγγείλας τοῦτο τῷ προκатоχῷ μου, οὗτος τὸν ὠδήγησεν ὁ ἴδιος μέχρῃ τῆς πύλης τοῦ φρουρίου, ὅπου ἄμικ ἔρθασεν, εἶπε πρὸς τὸν πλοίαρχον. — Πρὶν ἢ εἰσέλθωμεν ἀνάγκη πᾶσα ὅπως ἀναγνώσω τὸ ὑψηλὸν φερμάνιον, — καὶ λαβὼν αὐτὸ τὸ ἀνέγνωσε ἀφοῦ πρότερον τὸ ἠσπάθη κατὰ τὰ εἰρησιμένα, μετὰ δὲ τὴν ἀνάγνωσιν εἶπε τὰδε τῷ πλοίαρχῳ. — Κύριε, αἱ ὑψηλαὶ τοῦ Κυρίου μου διαταγαὶ πρέπει νὰ ἐκτελῶνται κατὰ γράμμα, ὅθεν διὰ τοῦ παρόντος φερμανίου σὰς ἐπιτρέπεται μὲν νὰ εἰσέλθῃτε εἰς τὸ φρούριον, ἀλλ' οὐδόλως γίνεται λόγος καὶ περὶ ἐξόδου, ἐπομένως σκεφθῆτε καλῶς πρὶν ἢ εἰσέλθῃτε τὴν πύλην τοῦ φρουρίου. — Ακούσας ταῦτα ὁ πλοίαρχος μετέβλε γνώμην. »

* Ἐπισκεπτόμενος ὁ μέγας Ναπολέων κατὰ τὸ 1814 ἔτος τὸν στρατὸν παρετήρησε γηραλέον τινα ἀνθυπασιπῆν, ὅστις ἐφαίνετο ἔξυπνος καὶ ἱκανός· ὅθεν νεύσας πρὸς αὐτὸν νὰ πλησιάσῃ τῷ εἶπε· — Νομίζω ὅτι πρὸ πολλοῦ σὲ ἔχω ἰδεῖν ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ· πῶς ὀνομάζεσαι; — Νοέλος, Μεγαλειότατε, ἀπήντησεν οὗτος. — Νοέλος; Γνωρίζω πολλοὺς φέροντας τὸ ὄνομα τοῦτο· ποία τις ἡ πατρίς σου; — Κἀκεῖνος, οἱ Παρίσιοι. — Ἄ! ἐπανέλαβεν ὁ Ναπολέων, δὲν ἦσο, νομίζω, μ' ἐμὲ εἰς τὴν ἐστρατείαν τῆς Ἰταλίας; Ναὶ Μεγαλειότατε, καὶ κατὰ τὴν δίοδον τῆς γεφύρας τοῦ Ἀρκόλου. — Ναὶ, ναί, τώρα σὲ ἀναπολῶ εἰς τὴν μνήμην μου, εἶπεν ὁ Ναπολέων, καὶ προεβιάσθη ἀνθυπασιπιστῆς. — Προεβιάσθη ὑπαξιωματικὸς, ἐπανέλαβεν, ὁ Νοέλος, ἐν τῇ τοῦ Μαρέγγου μάχῃ. — Καὶ μετὰ ταῦτα; — Μετὰ ταῦτα, Μεγαλειότατε, ἔμεινα στάσιμος. — Πῶς δὲν ἠθέλησας νὰ καταταχθῆς εἰς τὸ σῶμα τῆς σωματοφυλακῆς μου; — Κἀκεῖνος. Ἀπεναντίας, Μεγαλειότατε, καθότι ἐγὼ παρευρέθην ἐν ταῖς μάχαις ἐν Αὐστερλιτῷ, ἐν Βαγράμῃ καὶ ἐν πάσαις ταῖς λοιπαῖς μάχαις. — Ἀπορῶ ἄλλ' εἰπέ μοι, ἔγινε ποτὲ πρότασις ἵνα σοὶ ἀπονεμηθῇ τὸ παράσημον; — Εἰς πᾶσαν μάχην, ἀπήντησεν ἐκεῖνος. — Ἀπορῶ καὶ πάλιν, εἶπεν ὁ Ναπολέων, ἀλλὰ τώρα θέλω ἐξιχνιάσει τὰ πάντα ἄπελθε εἰς τὴν θέσιν σου. — Ἀποσυρθέντος δὲ τοῦ ὑπαξιωματικοῦ ἐπλησίασεν ὁ Ναπολέων τὸν Συνταγματάρ-

χην, καὶ ἀφοῦ ἔλαβε τὰς ἀπαιτούμενας ἐπὶ τοῦ προκειμένου πληροφορίας, κατενόησεν ὅτι ὁ γενναῖος Νοέλος παρημελήθη καὶ ἠδικήθη τὰ μέγιστα, ὅθεν δούς τὰς ἀναγκαίας πρὸς τὸν Συνταγματάρχην ὀδηγίας καὶ καλέσας ἐκ νέου τὸν Νοέλον, — Λάβε τῷ εἶπε τὸ παρὸν παράσημον, ὃ πρὸ πολλοῦ σοὶ ἀνήκει — καὶ τῷ ἔδωκε τὸ ἴδιον αὐτοῦ παράσημον· εἶτα νεύσας πρὸς τὴν Συνταγματάρχην, διέταξεν οὗτος νὰ κρούσῃ τὰ τύμπανα, μετὰ δὲ τὴν τυμπανοκρουσίαν ἀνέκραξεν, — ἐν ὀνόματι τοῦ Αὐτοκράτορος ἀναγνωρίσατε τὸν ἀνθυπασιπῆν Νοέλον ὡς ὑπασιπῆν τοῦ τάγματος. — Ἄμικ τῷ παρουσιάξουν τὰ ὄπλα καὶ παιανίζει ἡ μουσικὴ, ὃ δὲ παρημελημένος μέχρι τοῦδε Νοέλος ἀνεθαβρόνθη καὶ στρέψας τὸ βλέμμα πρὸς τὸν Ναπολέοντα ἐξέφρασε διὰ τῶν ὀφθαλμῶν καὶ τῆς φυσιγνωμίας τὴν χαρὰν καὶ εὐγνωμοσύνην του. Ἀλλὰ νέκ φωνὴ τοῦ Συνταγματάρχου ὀρίζει. — Ἐν ὀνόματι τοῦ Αὐτοκράτορος ἀναγνωρίσατε τὸν ὑπασιπῆν Νοέλον ὡς ἀνθυπολοχαγὸν τοῦ τάγματος· — καὶ πάλιν τὰ ὄπλα παρουσιάζονται καὶ παιανίζει ἡ μουσικὴ, ἡ δὲ χαρὰ τοῦ Νοέλου εἶναι ἀπερίγραπτος. Μετὰ τὸ τέλος τῆς μουσικῆς, ἐπικαλαμβάνει ὁ Συνταγματάρχης. — Ἐν ὀνόματι τοῦ Αὐτοκράτορος ἀναγνωρίσατε τὸν ἀνθυπολοχαγὸν Νοέλον ὡς ὑπολοχαγὸν τοῦ τάγματος· — καὶ μετὰ τὴν παρουσίαν τῶν ὀπλων, καὶ τοῦ παιανισμοῦ τῆς μουσικῆς, φωνάζει πάλιν ὁ Συνταγματάρχης. — Ἐν ὀνόματι τοῦ Αὐτοκράτορος ἀναγνωρίσατε τὸν ὑπολοχαγὸν Νοέλον ὡς Λοχαγὸν τοῦ τάγματος. . . . καὶ ἐναυθα ὁ Νοέλος ἔγινε σχεδὸν ἔξαλλος ἐκ τῆς χαρᾶς, διὰ δὲ τοῦ βλέμματός ἐπροσπάθει ν' ἀποδείξῃ εἰς τὸν Ναπολέοντα τὸ αἶσθημα τῆς πρὸς αὐτὸν μεγίστης εὐγνωμοσύνης του, ἀλλ' οὗτος προχωρήσας ἐξηκολούθησε τὴν ἐπιθεώρησιν.

* Ὁ Κ. Trémeaux ἀνέγνωσεν ἐσχάτως ἐν τῇ ἐν Παρίσις Αὐτ. Ἀκαδημίᾳ τῶν ἐπιστημῶν ἀξιόλογον διατριβὴν, δι' ἧς προσπαθεῖ ν' ἀποδείξῃ ὅτι αἱ διάφοροι τῶν ἀνθρώπων φυλαὶ ἀντιστοιχοῦν καὶ συμφωνοῦν πρὸς τὸ εἶδος καὶ φύσιν τοῦ ἐδάφους τοῦ ὑφ' ἐκάστης κατοικουμένου· οὕτω λέγει, ἡ λευκὴ καὶ εὐειδὴς φυλὴ κατοικεῖ τὰ νεώτερου σχηματισμοῦ ἐδάφη, ἐνῶ τὰ ἀρχαῖα ἐδάφη, καὶ ἰδίως τὰ ἐν τοῖς ὑγροῖς κλίμασι κείμενα κατοικοῦνται ὑπὸ φυλῶν μελανοχρῶμων καὶ δυσειδῶν. Καὶ ἐὰν, προστίθῃσι, μία τις εὐειδὴς φυλὴ ἐπεκτεινομένη κατοικήσῃ εἰς ἐδάφη ἀρχαῖα, παραχρῆμα μεταβάλλεται ὁ τύπος αὐτῆς καὶ καθίσταται μᾶλλον ἢ ἥττον δυσειδής, ἀναλόγως τῆς φύσεως τοῦ ἐδάφους εἰς ὃ ἀποκατεστάθη. . . . Συνισθῶμεν λοιπὸν εἰς τὰς ὡραίας ἐλληνίδας τὰς μετὰ ξένων νυμφευομένας νὰ πληροφορῶνται πρότερον ποία ἡ φύσις τοῦ ἐδάφους ἐνθα μέλλουν νὰ κατοικήσῃσι, διότι μεταβαίνουσαι εἰς χώρας συγχειμένας ἐξ ἀρχαίου ἐδάφους ὑπάρχει κίνδυνος μὴ ἀπολέσῃσι τὰ κάλλη αὐτῶν! . . .